

Til

Specialkonsulent

Susanne Beck Petersen

Ministeriet for Forebyggelse og Sundhed.

LPD's bemærkninger til lovforslaget:

Landsforeningen bemærker overordnet,

- 1) At lovforslaget på ingen måde vil komme til at berøre vore bistandsværger.
- 2) At lovforslaget kun vil komme til at berøre meget få patienter.

Bemærkninger til lovforslaget i øvrigt:

ad § 13d:

Overlægens beslutning om tvungen opfølgning efter udskrivning er begrænset af bestemmelserne i punkt 1-4 – og vil efter landsforeningens opfattelse kun komme til at omfatte meget få patienter,

stk. 2:

..... kan alene indeholde et pålæg til patienten om at møde op til medicinering i det psykiatriske sygehusvæsen.

Landsforeningen ønsker her en præcisering af, hvor og hvornår dette fremmøde skal finde sted (på en bestemt dag, inden en bestemt dato eller?). Landsforeningen ønsker ligeledes en tilføjelse: "Overlægens beslutning om tvungen opfølgning efter udskrivelse skal meddeles patienten og patientrådgiveren senest en måned før udskrivelsen."

stk. 3:

..... Der skal ved afhentningen være en sundhedsperson til stede. Landsforeningen ønsker her en tilføjelse: "Denne sundhedsperson skal have kendskab til den pågældende patient (og omvendt)."

ad § 24:

Der beskikkes en patientrådgiver

Landsforeningen mener her, at lovforslaget er uheldigt formuleret.

Ifølge lovforslagets § 13d, punkterne 1-4 har patienten i forvejen en

patientrådgiver, og der skal derfor ikke beskikkes en ny patientrådgiver. Dette fremgår også af bemærkningerne til psykiatrilovens § 24.

ad § 26, stk. 1, 4. 5. og 6. punktum:

Landsforeningen finder disse ændringsforslag unøjagtigt beskrevet.

Patienten har vel fået en bestemt dag og tidspunkt til fremmødet, og her skal så også patientrådgiveren være til stede, hvis der ikke forinden er truffet aftale om en telefonkontakt.

Jobbet som patientrådgiver er for de fleste et fritidsjob, og ikke alle kan få fri fra deres fuldtidsjob. Fremmødet vil derfor ikke være uden problemer (jf. fremmøde ved patientklagemøder mv.)

ad § 47a:

Da der i denne § henvises til retsplejelovens kapitel 43a vedr. administrativt bestemt frihedsberøvelse, vedlægges dette kapitel nedenfor. Jeg mener dog ikke, det giver anledning til kommentarer fra LPD:

Kapitel 43 a

Prøvelse af administrativt bestemt frihedsberøvelse

§ 468. Reglerne i dette kapitel finder, når andet ikke er bestemt ved lov, anvendelse ved frihedsberøvelse uden for strafferetsplejen, der ikke er besluttet af en dømmende myndighed.

§ 469. Begærer den, der administrativt er berøvet sin frihed, eller den, som handler på hans vegne, at frihedsberøvelsens lovlighed prøves af retten, skal den myndighed, som har besluttet frihedsberøvelsen eller nægtet at ophæve den, forelægge sagen for byretten på det sted, hvor den, om hvis frihedsberøvelse, der er spørgsmål, har bopæl (hjemting), jf. § 235. Sager om tvangsindlæggelse, tvangstilbageholdelse, tilbageførsel, tvangsfiksering, beskyttelsesfiksering og aflåsning af døre i afdelingen i henhold til lov om anvendelse af tvang i psykiatrien forelægges dog, så længe patienten ikke er udskrevet, for byretten på det sted, hvor vedkommende psykiatriske sygehus eller afdeling er beliggende.

Stk. 2. Forelægelsen for retten skal finde sted inden 5 søgnedage efter begæringens fremsættelse og sker ved fremsendelse af sagens akter med fornødne oplysninger om den beslutning, hvis lovlighed kræves prøvet, herunder angivelse af den bestemmelse, i medfør af hvilken beslutningen er truffet, en kortfattet redegørelse for de omstændigheder, der påberåbes som grundlag for den, og henvisning til de i sagen foreliggende bevisligheder, der vil kunne have betydning for rettens afgørelse. Indbringes sagen for en

domstol, der ikke er rette værneting, henviser dommeren sagen til rette værneting.

Stk. 3. Begæring om sagens indbringelse for retten hindrer ikke frihedsberøvelsens iværksættelse eller opretholdelse, medmindre retten bestemmer det.

Stk. 4. Begæring om sagens indbringelse for retten efter reglerne i dette kapitel skal fremsættes inden 4 uger efter frihedsberøvelsens ophør. Senere fremsættelse af begæringen kan indtil 6 måneder efter frihedsberøvelsens ophør undtagelsesvis tillades af retten, når der foreligger særlig grund til at afvige fra fristen. I sager om tvangsindlæggelse, tvangstilbageholdelse, tilbageførsel, tvangsfiksering, beskyttelsesfiksering og aflåsning af døre i afdelingen i henhold til lov om anvendelse af tvang i psykiatrien regnes fristerne dog fra det psykiatriske patientklagenævns afgørelse i sagen.

Stk. 5. Er lovligheden af den pågældende frihedsberøvelse stadfæstet ved dom, kan begæring om fornyet prøvelse ikke rejses med pligt for den besluttende myndighed efter denne paragraf, forinden der er forløbet sådan frist, som måtte være fastsat i vedkommende særlige lov.

Stk. 6. Krav om erstatning af det offentlige for ulovlig frihedsberøvelse skal efter begæring pådømmes under sagen om frihedsberøvelsens lovlighed. Retten kan dog udskyde erstatningsspørgsmålet til behandling efter afgørelsen om frihedsberøvelsens lovlighed.

§ 470. Som parter anses den, om hvis frihedsberøvelse der er spørgsmål, den, der handler på hans vegne, samt den besluttende myndighed.

Stk. 2. Retten beskikker en advokat til at varetage dens tarv, hvis frihedsberøvelse sagen angår, medmindre han selv har antaget en advokat. Når der skønnes at være fornøden anledning dertil, kan retten endvidere beskikke en advokat for den besluttende myndighed eller andre parter.

Stk. 3. Dommeren bestemmer snarest muligt tid for sagens foretagelse, hvorom parterne underrettes med et af dommeren fastsat varsel. Meddelelsen skal indeholde oplysning om, at sagen i tilfælde af udeblivelse uden lovligt forfald kan fremmes til dom på det foreliggende grundlag. Dommeren påser i øvrigt, at sagen fremmes mest muligt.

Stk. 4. Er frihedsberøvelsen iværksat, skal den frihedsberøvede bringes til stede i retten, hvis retten bestemmer det. Det samme gælder, hvis han selv

fremsætter ønske herom, medmindre retten efter de foreliggende oplysninger om hans tilstand finder, at fremstilling ikke bør finde sted. Retten bestemmer, om den frihedsberøvede skal bringes til stede umiddelbart for den dømmende ret, eller om det må anses for tilstrækkeligt, at der gives den frihedsberøvede lejlighed til at udtale sig over for retten på opholdsstedet eller over for den dømmende ret ved anvendelse af telekommunikation.

§ 471. Retten drager omsorg for sagens oplysning og træffer selv bestemmelse om afhøring af parter og vidner samt om tilvejebringelse af udtalelser fra sagkyndige og af andre bevismidler.

Stk. 2. Når særlige omstændigheder taler derfor, kan retten bestemme, at den frihedsberøvede eller den, der handler på hans vegne, skal forlade retssalen under bevisførelsen eller under en del af denne. Når den pågældende atter er indladt i retssalen, skal han gøres bekendt med det under hans fraværelse forefaldne.

Stk. 3. Såfremt retten anser det for fornødent, at en til vedkommende hospital eller anstalt knyttet person afhøres som vidne i retten, bør den pågældende i almindelighed ikke kræves afhørt uden for den retskreds, i hvilken han bor eller opholder sig, eller i hvilken hospitalet eller anstalten er beliggende. På samme måde bør en til den besluttende myndighed knyttet person i almindelighed ikke kræves afhørt uden for den retskreds, i hvilken han bor eller opholder sig, eller i hvilken den besluttende myndighed har sit sæde.

Stk. 4. Retten indkalder selv parter og vidner. Politiet skal på begæring bistå retten med fremskaffelse af oplysninger om parters og vidners bopæle eller opholdssteder eller andre af retten nærmere angivne forhold.

§ 472. Efter at parterne har haft lejlighed til at udtale sig, og bevisførelsen er sluttet, afgør retten ved dom, om frihedsberøvelsen som lovlig bør stå ved magt, eller om den vil være at ophæve.

Stk. 2. Udebliver nogen af parterne uden oplyst lovligt forfald, afgør retten, om frihedsberøvelsens lovlighed kan prøves på det foreliggende grundlag, eller om udsættelse skal finde sted.

§ 473. Retten kan bestemme, at der ved offentlig gengivelse af forhandlingen i retten og af dommen ikke må ske offentliggørelse af navn, stilling eller bopæl for nogen af de under sagen nævnte personer eller på anden måde offentliggørelse af de pågældendes identitet. Overtrædelse af sådant forbud straffes med bøde.

§ 474. Udgifter ved bevisførelse i henhold til § 471 afholdes af statskassen. Retten kan pålægge en part at erstatte disse udgifter helt eller delvis, såfremt det i øvrigt pålægges parten at betale sagsomkostninger.

§ 475. Anke sker ved meddelelse til dommeren. Ankefristen er 4 uger fra dommens afsigelse. Byretten sender meddelelsen om anken samt sagens akter til landsretten, der berammer mundtlig forhandling af sagen i et retsmøde, til hvilket parterne indkaldes af retten med et af denne bestemt varsel. Bestemmelserne i § 372, stk. 2, 3.-7. pkt., finder tilsvarende anvendelse.

Stk. 2. Om sagens behandling i landsretten gælder tilsvarende regler som fastsat for byretsbehandlingen.

Stk. 3. Landsrettens dom kan ikke ankes til Højesteret. Bestemmelserne i § 371, stk. 1, 2. pkt., og stk. 2, finder dog tilsvarende anvendelse.

Stk. 4. Anke har kun opsættende virkning, når det bestemmes af den ret, hvis afgørelse påankes, eller af den ret, til hvilken anken sker.

Dette var LPD's kommentarer til lovforslaget. Vi håber selvfølgelig meget, at der tages hensyn disse, som er fremkommet efter en minutøs gennemgang af forslaget og som jo også skal ses i lyset af, at mange af os har 20 års erfaring med området.

Jeg har valgt efterfølgende at videresende en mail fra en patientrådgiver, som har kommenteret udkastet via LPD – avisen. Der er flere, som har sendt kommentarer, og disse er indgået i LPD's høringssvar.

Den videresendte en imidlertid kendetegnende for de fleste af de modtagne mails, så derfor har jeg valgt at videresende denne uredigeret.

LPD står selvfølgelig gerne til rådighed for yderlig uddybning af vores kommentarer, hvis dette ønskes.

Med venlig hilsen

Ole Kølle

Formand

Formand for Landsforeningen
af Patientrådgivere og Bistandsværger
i Danmark (LPD)
OLE KØLLE
Vesterballevej 7 - 5700 Svendborg
Tlf. 62 22 83 00 - Mobil 24 66 58 24
E-mail: ok280944@yahoo.dk

Der er da noget i det, som jeg tror, kan være godt for en patient, så patienten undgår genindlæggelse.

I mit arbejde på psykiatrisk afd. ser jeg ofte genindlagte patienter. I de seneste år er det sket hyppigere. Det har tit undret mig, og jeg har forhørt mig rundt på afdelingerne, hvad årsagen kan være. Og alle steder har jeg fået oplyst, at der er personalemangel og i høj grad mangel på sengepladser. Det hænder ofte, at en afdeling skal "finde" plads til en ny dårlig patient, og så må man til at skele til at udskrive ikke færdigt behandlede patienter. Jeg har hørt, at man kalder det for en "prikkerunde". (Det stammer nu ikke fra Bispebjerg Hospital).

Men en kendsgerning er det nu alligevel, at der er stor mangel på både sengepladser og personale, hvilket er særdeles uheldigt. Patienter klager også over, at der mangler personale til at tale med, og at det skaber megen usikkerhed blandt patienterne, når der pludselig er en meget dårlig patient, som beslaglægger personalet. Dette sammenholdt med udkastet til lovforslaget gør, at jeg ikke tror på, at tvangsbehandling efter udskrivning vil mindske genindlæggelserne. I stedet burde man prioritere mere personale og flere sengepladser. Man kan ikke spare sig ud af dette dilemma.